

LBRIS

We know
books

EMILY HENRY

**iubire
ca la carte**

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București

Hotărâtă să am ultimul cuvânt, scriu: Noapte bună.

(Deși „bună“ nu este ceea ce vreau să-i urez.)

Cele bune, răspunde Charlie, ca și cum ar semna un e-mail care nu există.

Dacă există un lucru pe care îl urăsc mai mult decât pantofii fără tocuri, acela este să pierd. Îi răspund: X.

Nici un răspuns. Șah mat. După o zi de iad, această mică victorie mă face să simt că totul este în regulă în lume. Îmi termin rutina de îngrijire a pielii. Citesc cu bucurie cinci capitole dintr-un roman polițist macabru și adorm pe salteaua mea perfectă, fără să mă gândesc deloc la Grant sau la noua lui viață din Texas. Dorm ca un copil.

Sau ca o regină de gheață.

CAPITOLUL 1

DOI ANI MAI TÂRZIU

Orașul se coace. Asfaltul sfârâie. Gunoiul de pe trotuar pute. Familiile pe lângă care trecem țin în mâini înghețate pe băț, care se micșorează cu fiecare pas, topindu-li-se pe degete. Lumina soarelui se reflectă pe clădiri ca un sistem de securitate cu laser dintr-un film vechi cu un jaf de bancă, iar eu mă simt ca o gogoasă glazurată care a fost lăsată la căldură timp de patru zile.

Între timp, chiar și însărcinată în cinci luni și în ciuda temperaturii, Libby arată ca o vedetă a unei reclame la șampon.

– De trei ori. Pare uimită. Cum poate o persoană să fie părăsită de trei ori după un schimb total de stil de viață?

– Asta mi-e norocul, cred, spun eu.

La modul serios, a fost de patru ori, dar niciodată nu m-am putut hotări să îi spun toată povestea despre Jakob. Au trecut ani de zile și abia dacă pot să-mi spun mie povestea asta.

Libby oftează și mă ia de braț. Pielea mea este lipicioasă din cauza căldurii și a umidității din mijlocul verii, dar cea a surioarei mele este miraculos de uscată și mătăsoasă.

S-ar putea ca eu să fi moștenit înălțimea de 1,65 metri a mamei, dar restul trăsăturilor ei se potriveau cu cele ale surorii mele, de la părul auriu ca paiele de grâu până la ochii mari, de un albastru

mediteraneean și la pistruii de pe nas. Statura ei scundă și voluptuoasă trebuie să fi provenit din fondul genetic al tatei – nu că am fi știut; el a plecat când eu aveam trei ani, iar Libby avea să se nască abia peste câteva luni. Nuanța naturală a părului meu este un blond cenușiu și plictisitor, iar albastrul ochilor mei este mai puțin „marea într-o vacanță idilică” și mai mult „ultimul lucru pe care îl vezi înainte ca apa să înghețe și să te îneci”.

Ea este Marianne, iar eu sunt Elinor, ea e Meg Ryan, iar eu sunt Parker Posey. Este, de asemenea, persoana mea preferată de pe planetă.

– Of, Nora!

Libby mă strânge la piept când ajungem la o trecere de pietoni, și mă bucur de apropierea ei. Indiferent cât de agitate sunt viața și munca uneori, am simțit întotdeauna că fiecare dintre noi are un soi de metronom intern care ne menține sincronizate. Mai demult, ridicam telefonul să o sun și deja suna ea, sau îmi trimitea un mesaj pentru a lua prânzul și ne dădeam seama că suntem deja în aceeași parte a orașului. În ultimele luni însă am fost ca niște nave care trec una pe lângă alta în noapte. De fapt, mai degrabă ca un submarin și o barcă cu vâsle în lacuri complet separate.

Pierd apelurile ei în timp ce sunt în ședințe, iar ea deja doarme în momentul în care sun înapoi. În cele din urmă, mă invită la cină într-o seară în care am promis că scot un client în oraș. Mai rău decât atât este sentimentul slab, straniu, că ceva nu este în regulă atunci când suntem de fapt împreună. Ca și cum ar fi doar la jumătatea drumului. Ca și cum metronoamele au intrat în ritmuri diferite și nici măcar atunci când suntem împreună nu reușesc să se potrivească. La început am pus-o pe seama stresului legat de copil, dar, pe măsură ce a trecut timpul, sora mea a părut mai degrabă mai distantă, nu mai apropiată. Suntem fundamental desincronizate într-un fel pe care nu reușesc să-l numesc și nici măcar salteaua mea de vis și un nor de ulei de lavandă pulverizat nu sunt suficiente pentru a mă împiedica să stau trează, întorcând pe toate părțile ultimele noastre conversații ca și cum aş căuta fisuri.

Semaforul pentru pietoni e verde acum, dar o mulțime de șoferi se grăbesc să treacă pe semaforul care tocmai s-a făcut roșu. Când un tip într-un costum frumos intră cu pași mari în stradă, Libby mă trage să mergem după el.

Este un adevăr universal recunoscut că taximetriștii nu agață cu oglinda oameni care arată ca acest tip. Ținuta lui spune: „Sunt un om care are un avocat”. Sau poate doar „sunt avocat”.

– Credeam că tu și Andrew vă înțelegeți bine, spune Libby, reintrând fără probleme în conversație.

Atât de mult, încât ți-a scăpat din vedere că numele fostului meu iubit era Aaron, nu Andrew.

– Nu înțeleg ce a mers prost, continuă Libby. Au fost chestii de serviciu?

Ochii ei se îndreaptă spre mine la cuvintele „chestii de serviciu”, iar asta îi declanșează o altă amintire: eu strecurându-mă înapoi în apartament în timpul celei de-a patra aniversări a lui Bea și Libby aruncându-mi o privire de cățeluș Pixar rănit, în timp ce zice „Telefon de la serviciu?”.

Când mi-am cerut scuze, a trecut cu vederea, dar acum mă trezesc întrebându-mă dacă nu cumva *acela* a fost momentul în care am început să o pierd, secunda exactă în care drumurile noastre divergente s-au îndepărtat prea mult unul de celălalt și cusăturile au început să se rupă.

– Ceea ce nu a mers bine, spun eu, reintrând în conversație, este că, într-o viață anterioară, am trădat o vrăjitoare foarte puternică, iar ea a pus un blestem asupra vieții mele amoroase. Se mută în insula Prince Edward.

Ne oprim la următoarea intersecție, așteptând ca traficul să încetinească. Este o sâmbătă la jumătatea lunii iulie și absolut toată lumea este pe afară, purtând cât mai puține haine posibil din punct de vedere legal, mâncând înghețată din conuri picurătoare de la Big Gay sau înghețată artizanală pe băț, umplută cu lucruri care nu au ce căuta în apropierea unui desert.

– Știi ce se află pe insula Prince Edward? am întrebat.

– Anne de la Green Gables? spune Libby.

– Anne de la Green Gables ar fi fost moartă până acum, spun eu.

– Uau, exclamă ea. *Spoiler*.

– Cum poate o persoană să se mute de *aici* într-un loc unde cea mai grozavă destinație este Muzeul Canadian al Cartofului? Aș muri imediat de plictiseală.

Libby oftează.

– Nu știu. Aș prefera puțină plictiseală în momentul ăsta.

O privesc pe furis, iar inima mi se oprește în loc. Părul ei este încă perfect și obrajii înroșiți fermecător, dar acum îmi sar în ochi detalii noi, semne care mi-au scăpat la început.

Colțurile căzute ale gurii ei. Subțirimea subtilă a obrazilor. Pare obosită, mai bătrână decât de obicei.

– Îmi pare rău, spune ea, aproape pentru sine. Nu vreau să fiu mama Somnorilă tristă, doar că... *Chiar* am nevoie de somn.

Mintea mea se învârte deja, încercând să găsească modalități de a o ajuta. Preocuparea permanentă a lui Brendan și Libby sunt banii, dar cum au refuzat ani de zile ajutorul referitor la acest subiect, a trebuit să găsesc modalități creative de a-i sprijini.

De fapt, apelul telefonic pentru care poate este supărată a fost un cal troian cadou de ziua de naștere. Un „client“ a „anulat“ „o excursie“ și „camera de la St. Regis“ era „nerambursabilă“, așa că „avea sens“ să organizeze o petrecere în pijamale cu fetele acolo.

– Nu ești o mamă Somnorilă tristă, îi spun acum, strângând-o din nou de braț. Ești o Supermamă. Ești bunăciunea regulamentară în salopetă de la Brooklyn Flea, care-și poartă pe brațe cei cinci sute de copii frumoși, un buchet uriaș de flori sălbatice și un coș plin de roșii. E în regulă să obosești, Lib.

Se uită pieziș la mine.

– Când mi-ai numărat ultima oară copiii, Sore? Pentru că sunt doi.

– Nu vreau să te fac să te simți ca un părinte groaznic, spun eu, împingându-i burta, dar sunt 80% sigură că mai este unul acolo.

– Bine, doi și jumătate. Privirea ei o caută pe a mea, precaută. Deci cum te simți, de fapt? În legătură cu despărțirea, vreau să spun.

– Am fost împreună doar patru luni. Nu a fost ceva serios.

– *Seriozitatea* este a doua ta natură, spune ea. Dacă cineva reușește să ajungă la a treia cină cu tine înseamnă că a îndeplinit deja patru sute cincizeci de criterii distincte. Nu este o întâlnire ocazională dacă știi grupa de sânge a celeilalte persoane.

– *Nu* cunosc grupele de sânge ale partenerilor mei, am spus. Tot ce îmi trebuie de la ei este un raport de credit complet, o evaluare psihologică și un jurământ de sânge.

Libby își dă capul pe spate, chicotind. Ca întotdeauna, a o face pe sora mea să râdă este o injecție de serotonină direct în inima mea. Sau în creier? Probabil că în creier. Serotonina în inimă nu este probabil un lucru bun. Ideea este că răsul lui Libby mă face să mă simt ca și cum lumea este la degetul meu mic, ca și cum aș avea controlul total asupra situației.

Poate că asta mă face narcisistă, sau poate că mă face doar o femeie de treizeci și doi de ani care își amintește că nu a putut să-și convingă sora îndurerată să se ridice din pat timp de mai multe săptămâni.

– Hei, spune Libby, încetinind când își dă seama unde ne aflăm, spre ce ne-am îndreptat în mod subconștient. Uite.

Dacă am fi legate la ochi și am fi parașutate în oraș, probabil că am ajunge tot aici: privind cu nostalgie la Freeman Books, librăria din West Village deasupra căreia locuiam. Apartamentul micuț în care mama ne învârtea prin bucătărie, cântând toate trei „Baby Love“ a celor de la Supremes și cu ustensilele de bucătărie pe post de microfon. Locul în care am petrecut nenumărate nopți ghemuite pe o canapea cu flori roz și crem, uitându-ne la filme cu Katharine Hepburn, cu o sumedenie de mâncare nesănătoasă împrăștiată peste măsuța de cafea pe care o găsisese pe stradă, cu piciorul rupt înlocuit de o grămadă de cărți cu coperti cartonate.

În cărți și filme, personajele ca mine locuiesc întotdeauna în mansarde cu podea de ciment, cu artă modernă sumbră și vase de un metru și jumătate pline cu crenguțe negre și zbârcite, dintr-un motiv inexplicabil.

Dar, în realitate, mi-am ales apartamentul actual pentru că seamănă foarte mult cu acesta: podele vechi din lemn și tapet discret, un calorifer care fâsâie într-un colț și rafturi încorporate pline până la refuz cu cărți secondhand. Cornișa de ipsos de pe tavan a fost vopsită de atâtea ori încât i s-au estompat marginile clare, iar timpul a deformat ferestrele înalte și înguste.

Această mică librărie și apartamentul ei de la etaj sunt locurile mele preferate de pe pământ.

Chiar dacă este și locul în care viețile noastre au fost rupte în două acum doisprezece ani, iubesc acest loc.

– O, Doamne!

Libby mă apucă de braț, făcându-mi semn cu mâna spre afișul din vitrina librăriei: o piramidă a hitului memorabil al lui Dusty Fielding, *O dată-n viață*, cu noua copertă cu afișul filmului.

Își scoate telefonul.

– Trebuie să facem o poză!

Nimeni nu iubește cartea lui Dusty la fel de mult ca sora mea. Și asta spune ceva, din moment ce, în șase luni, s-a vândut deja într-un milion de exemplare. Oamenii o numesc cartea anului. *Un bărbat pe nume Ove* combinat cu *O viață mărunță*.

„Ia de-aici, Charlie Lastra“, mă gândesc, așa cum fac uneori când îmi amintesc de acel prânz fatidic. Sau ori de câte ori trec pe lângă ușa închisă etanș a biroului său (cu atât mai dulce de când s-a mutat să lucreze la editura care a publicat *O dată-n viață*, unde acum este înconjurat de amintiri constante ale succesului meu).

Bine, îmi spun „Ia de-aici, Charlie Lastra“ de multe ori. Niciodată nu se poate uita cu adevărat prima dată când un coleg te-a împins să dai dovadă de un neprofesionalism extrem.

– O să văd filmul ăsta de cinci sute de ori, îmi spune Libby. Consecutiv.

– Poartă un scutec, o sfātuiesc eu.

– Nu este necesar, spune ea. O să plâng prea mult. Nu va mai exista pipi în corpul meu.

– Nu știam că ai o înțelegere atât de... cuprinzătoare a științei, spun eu.

– Ultima dată când am citit-o, am plâns atât de tare încât mi-am sucit un mușchi de la spate.

– Ar trebui să te gândești să faci mai multe exerciții fizice.

– Ce obraznică ești! Își face semn cu mâna la burtica de gravidă, apoi pornim din nou spre barul de sucuri. Oricum, să revenim la viața ta amoroasă. Trebuie doar să te preocupe întâlnirile.

– Libby, am spus. Înțeleg că ți-ai întâlnit dragostea vieții când aveai douăzeci de ani și, prin urmare, nu ai avut niciodată o întâlnire adevărată. Dar imaginează-ți pentru o clipă, dacă vrei, o lume în care treizeci la sută dintre întâlniri se termină cu revelația că bărbatul din fața ta are un fetiș cu piciorul, cotul sau rotula.

A fost șocul vieții mele când sora mea cea capricioasă și romantică s-a îndrăgostit de un contabil cu nouă ani mai în vârstă decât ea, care este *foarte* pasionat de lecturi despre trenuri, dar Brendan este, de asemenea, cel mai de treabă bărbat pe care l-am întâlnit în viața mea, iar eu am acceptat de mult timp că, într-un fel, împotriva tuturor așteptărilor, el și sora mea sunt suflete-pereche.

– Treizeci la sută?! strigă ea. Pe ce naiba de aplicații de întâlniri ești tu, Nora?

– Cele normale! spun.

Ca să pun cărțile pe masă, *da*, întreb despre fetișuri din prima. Nu este vorba că 30% dintre bărbați și le anunță la douăzeci de minute din prima întâlnire, dar asta e ceea ce vreau să spun. Ultima dată când șefa mea, Amy, a plecat acasă cu o femeie neevaluată, s-a dovedit a avea o cameră în care erau numai păpuși. Păpuși din ceramică din podea până în tavan.

Cât de neplăcut ar fi să te îndrăgostești de o persoană doar pentru a afla că are o cameră de păpuși? Răspunsul este „foarte“.

– Putem să ne așezăm o secundă? întrebă Libby, puțin fără suflare, și ocolim un grup de turiști germani pentru a ne așeza pe pervazul unei cafenele.

– Te simți bine? o întreb. Pot să-ți aduc ceva? Apă?

Ea scutură din cap, își dă părul după urechi.

– Sunt doar obosită. Am nevoie de o pauză.

– Poate că ar trebui să avem o zi de spa, îi sugerez eu. Am un voucher cadou...

– În primul rând, spune ea, minți, și îmi dau seama. Și în al doilea rând... Își mușcă ușor buza acoperită cu gloss roz. Mă gândeam la altceva.

– Două zile de spa? mă aventurez eu.

Ea schițează un zâmbet ezitant.

– Știi cum te plângi mereu că publicațiile se închid în august și că nu ai nimic de făcut?

– Am *destule* de făcut, ripostez eu.

– Nimic care să te oblighe să fii în oraș, se corectează ea. Dar dacă am merge undeva? Să plecăm pentru câteva săptămâni și să ne *relaxăm*? Eu pot să rezist o zi fără să mă murdăresc cu fluidele corporale ale altcuiva, iar tu poți să uiți ce s-a întâmplat cu Aaron, și putem să luăm o pauză de la a fi Supermama Obosită și Doamna cu Carieră Fantastică din celelalte unsprezece luni din an. Poate că poți chiar să iei exemplul foștilor tăi și să ai o poveste de dragoste fulminantă cu un vânător de homari local?

Mă uit la ea, încercând să deslușesc cât de serioasă este.

– Pescar? Pescar de homari? spune ea.

– Dar noi nu mergem niciodată nicăieri, îi atrag atenția.

– *Exact*, spune ea, cu un accent răgușit care i se strecoară în voce.

Mă apucă de mână, iar eu observ felul în care își roade unghiile. Încerc să înghit, dar e ca și cum esofagul meu ar fi într-o menhină. Pentru că, în acel moment, sunt brusc sigur că se întâmplă mai mult cu Libby decât obișnuitele probleme cu banii, lipsa de somn sau iritarea cu programul meu de lucru.

Acum șase luni, aș fi știut exact ce se întâmplă. Nici măcar nu ar fi trebuit să întreb. Ar fi trecut pe la apartamentul meu, neanunțată, s-ar fi trântit pe canapeaua mea în mod dramatic și mi-ar fi spus: „Știi ce mă deranjează în ultima vreme, Sore?”, iar eu i-aș fi pus capul în poala mea și mi-aș fi plimbat degetele prin părul ei în

timp ce-și vărsa grijile la un pahar de vin alb rece. Lucrurile sunt diferite acum.

– Asta e șansa noastră, Nora, spune ea încet, grăbită. Să facem o călătorie. Doar noi două. Ultima dată când am făcut asta a fost în California.

Stomacul meu se prăbușește, apoi își revine. Acea călătorie – ca și relația mea cu Jakob – face parte din perioada din viața mea pe care fac tot ce pot să nu mi-o reamintesc.

Aproape tot ceea ce fac, de fapt, este pentru a mă asigura că Libby și cu mine nu ne vom regăsi niciodată în acel loc întunecat în care am fost după moartea mamei. Dar adevărul de netăgăduit este că de atunci nu am mai văzut-o să arate așa, ca și cum ar fi la capătul puterilor.

Înghit în sec.

– Poți să pleci chiar acum?

– Părinții lui Brendan ne vor ajuta cu fetele. Îmi strânge mâinile, cu ochii ei albaștri largi arzând practic de speranță. Când va veni acest copil, voi fi o coajă goală pentru o vreme și, înainte de asta, vreau foarte, foarte mult să petrec timp cu tine, ca înainte. Și, de asemenea, sunt la vreo trei nopți nedormite distanță de a ceda și a urma exemplul din *Unde ai dispărut, Bernadette?*, dacă nu chiar din *Fata dispărută*. Am nevoie de asta.

Pieptul mi se strânge. O imagine a unei inimi într-o cușcă de metal prea mică îmi trece prin minte. Întotdeauna am fost incapabilă să o refuz. Și când avea cinci ani și voia ultima bucată din cheesecake-ul de la Junior, și când avea 15 ani și a vrut să împrumute blugii mei preferați (al căror tur nu și-a mai revenit niciodată de la curbele ei superioare), sau când avea 16 ani și a spus printre lacrimi: „Vreau doar să nu mai fiu aici”, iar eu am dus-o la Los Angeles.

De fapt, nu mi-a cerut niciodată nici unul dintre aceste lucruri, dar mi le cere acum, cu palmele împreunate și mușcându-și buza de jos, iar asta mă face să mă simt panicată și fără suflare, chiar mai haotică decât gândul de a părăsi orașul.

– *Te rog.*